

КУП СРБИЈЕ 2019. ЗАВРШНИЦА – ДРЖАВНИ НИВО

БИЛТЕН 12

Београд, 19.03.2019

Садржај:

Увод/место.....	3
Учесници	7
Освајачи Купа Србије	19
Техничка и организациона питања	20
Распоред утакмица са делегирањем	23
Информација о улазницама	25
Процедуре пре утакмице	26
Процедура после утакмице	27
Церемонија додела пехара и медаља.....	28
Службена саопштења	29

СМЕДЕРЕВО

Град Смедерево је седиште Подунавског округа. Налази се на обалама Дунава у североисточном делу Србије. Према попису из 2011. било је 64.175 становника (према попису из 2002. било је 62.805 становника). Шире подручје града Смедерева има 108.209 становника. Смедерево је са изградњом Смедеревске тврђаве 1430. постало

престоница Српске деспотовине пошто је Београд, дотадашња

престоница, враћен Угарској 1427. године. Смедеревску тврђаву је основао тадашњи српски деспот Ђурађ Бранковић. Смедеревска тврђава је тада представљала највећу равничарску тврђаву у Европи.

Смедерево је данас велики индустријски центар.

Град је познат по још неким називима на другим језицима: лат. Smederevo, грч. Сфентером, нем. Semendria, рум. Semendria, мађ. Szendrő, тур. Semendie

Смедерево се у североисточном делу Србије, на другој по величини европској реци Дунаву. Од престонице Београда удаљен је свега 46 km.

Први помен Смедерева наилазимо године 1019. У повељи византијског цара Василија II када је овде успостављена једна од епископија новостворене Охридске архиепископије. Следећи писани помен о Смедереву налази се и у повељи кнеза Лазара из 1381. године, у којој се спомиње манастир Раваница и села и имања која поклања „у Смедереву људини Богосаву с опћином и с баштином“. Насеље добија на значају тек у XIV веку са повлачењем српске државе на север пред турским налетима. 1427, након смрти свог претходника Стефана, деспот Ђурађ Бранковић је по претходно утврђеном договору морао да угарском краљу врати Београд. Као град са традицијом престонице Смедерево се издвојило одмах по изградњи Смедеревске тврђаве 1430. године. Све до 1459. Године град је био седиште Деспотовине на челу са деспотом Ђурђем Бранковићем. Након тога град потпада под власт Турака. Иако је разорен у сукобу 1459, Турци увиђају његов изузетно повољан положај на Дунаву и дограђују утврђење сада за своје потребе. Током дугог периода био је седиште Смедеревског санџака, све до доласка Аустријанаца 1718. 1739. Град је опет под Турцима. Међутим развој града за време Аустроугара настављен је отварањем прве

основне школе 1806. године, за време Првог српског устанка. У то време у граду је основан Правитељствујушчи совјет, на челу са Доситејем Обрадовићем и Смедерево је поново постало престоница.

Под немачком окупацијом, 5. Јуна 1941 Смедерево је доживело катастрофалну експлозију. Експлозију је изазвала муниција коју су окупатори превозили железницом и складиштили у тврђави. Том приликом погинуло је преко 3.000 људи, а цео град је био порушен и делом затрпан земљом.

Са почетка 20. века град је бројао 7.000 становника, а данас према последњем попису из 2003. године има 62.900 становника у граду и 116.000 у селима убраја се у десет највећих градова у земљи. На ширем подручју града, рачунајући и седам приградских насеља, Смедерево броји 77.808 становника (по попису из 2002. године. Карађорђево дуд је споменик природе – ботаничког карактера али и знаменито место из историје Смедерева. Под овим стаблом је 8. Новембра 1805. године вожд Карађорђе, вођа Првог српског устанка, у присуству српских старешина и устаника примио кључеве Смедеревске тврђаве од турског заповедника града, диздара Мухарема Гуше. Предаја кључева је извршена на свечан начин, јер су Турци оставили Србима много топова и муниције, а Карађорђе им је дозволио да изађу из Смедерева са војним частима и ситним оружјем

и да лађама оду низ Дунав у Видин, у Бугарску.

Постоје многа мишљења о значењу топонима Смедерево. Италијански историчар Антонио Бонфини (1427.–1503.) у своме делу *Rerum Hungaricarum decades IV cum dimidia* наводи да име Смедерева потиче од Светог Андреје (иначе, мађарски назив за Смедерево који се до данас задржао у овом језику је Szendrő).

Постоји мишљење да је топоним Смедерево сложеница две речи: смет и древо због изразито густих храстових шума на овом подручју.

Топоним Смедерево по неким изворима вуче порекло од средњовековног мушког имена Смендер. Многи аутори сматрају да је порекло овог топонима иранско-хазарског порекла. У преводу са иранског Семендер значи крајња врата. Управо тако се звао и хазарски град који се налазио на југозападној обали Каспијског језера. Крајем X века Хазарско царство нестаје и многи становници Семендера, бежећи пред најездом освајача, упутили су се у наше крајеве, називајући своја нова насеља именима својих ранијих пребивалишта.

У граду се налази Карађорђево дуд, Музеј у Смедереву, Центар за културу Смедерево, радио Смедерево... Смедерево има више споменика културе међу којима су Смедеревска тврђава, Црква Светог

Георгија у Смедереву, зграда Окружног суда у Смедереву, зграда Општинског дома у Смедереву, црква Успења Пресвете Богородице на Старом смедеревском гробљу и други. У центру града је Народна библиотека Смедерево.

Након Другог светског рата, Смедерево је добило значајну улогу као административни центар. Пре тога Смедерево је са својом облашћу припадало Дунавској бановини (седиште Нови Сад). Током Другог светског рата Смедерево је било седиште дела Дунавске бановине који је био окупиран искључиво од стране Немачке војске (Шумадија, Браничево и Банат, који је касније установљен као посебна аутономна регија под влашћу банатских Немаца). Од 1945. године новостворена држава ФНРЈ (Федеративна Народна Република Југославија) а потом и СФРЈ (Социјалистичка Федеративна Република Југославија) подељена је на области (крајеве) чији су саставни делови биле општине. Смедерево је после 1945. године постало седиште Смедеревске области, која је обухватала град Смедерево (насеље Смедерево и њему гравитирајућа припадајућа насеља — данашња приградска насеља) и још 7 општина.

СПОРТСКА ХАЛА „СМЕДЕРЕВО“

Ђуре Даничића 4
Смедерево

+381 26 613 123

+381 26 461 0406

<https://goo.gl/maps/MduaWnZyMEz>

СМЕШТАЈ

**Регионални центар за развој
запослених у образовању
Смедерево**

Адреса: Горанска ББ
Контакт: 064 847 60 04

**Ресторан са преноћиштем
Златник 1970**

Адреса: Ковински пут бб
Контакт: 064 272 84 94

РК „МЕТАЛОПЛАСТИКА“ – Шабац

Иако се за хазену, како се тада називао рукомет, у Шапцу сазнало већ после Првог светског рата, масовније бављење овим спортом у граду на Сави почело је пре 60 година. На иницијативу професора Александра Керковића велики рукомет најпре су прихватили ученици Гимназије. У тој школи, почетком педесетих година, први пут су демонстрирана и правила тзв. малог рукомета. Да га прихвате, ученике је подстицао наставник Милан Антонић. Ипак, за почетак развоја рукометног спорта у Шапцу и околини обично се узима 1958. година. Тада је у Прњавору одржано првенство друштава "Партизан" среза Шабац. Од шабачких рукометаша који су ту играли касније је оформљена рукометна секција "Партизана", а затим и клуб. Све већа популарност овог спорта допринела је да се 1960. године формира градска лига. Такмичило се осам екипа, Најбољи играчи, међу којима су преовлађивали гимназијалци, били су и први чланови рукометне секције Друштва за телесно васпитање "Партизан". Почела је да делује 1961. У оквиру реорганизације друштва, годину дана касније, рукометна секција прерасла је у клуб. Први председник био је Љубомир Куртић, а први тренер – Живко Мијаиловић, наставник физичког васпитања. Те, 1962. године рукометаша Партизана из Шапца стартовали су и у званичном такмичењу. У првој утакмици Београдске зоне, у октобру 1962, победили су Јединство из Уба са 20:15. У екипи су били Василић, Раднић, Тајсић, Чергић, Пантелић, Митић, Павић, Лазић и Божанић. Под називом Партзан шабачки

рукометаши такмичили су се шест година. Суочени са хроничном беспарицом, честим сменама тренера и недостатком услова за рад, Божанић, Павић, Јеротић, Савић, Антонијевић, Радовановић, Лекић, Алексић и остали играли су са променљивим успехом. Пласман у Српску лигу није допринео да се услови побољшају. После одласка на студије у Београд неколико најбољих играча напустило је клуб. Њихова места заузели су гимназијалци Дамњановић, Цвејић, Амићић, Лончаревић, Пајић, Милунић и други. Под новим именом – Мачва поново су изборили повратак у републичку лигу. Али, реорганизација такмичења била је узрок што су се ускоро поново нашли у најнижем рангу. У лето 1970., када је младој и талентованој екипи претило расуло, у помоћ је прискочило Индустијско предузеће Металопластика. Договорено је да предузеће преузме финансирање такмичења, да већину чланова управе чине чланови тог колектива и клуб носи назив Металопластика. То је и озваничено на ванредној Скупштини клуба, 27. августа 1970. Одлучено је да клупске боје буду плава и бела. За председника је изабран Александар Трифуновић, директор Металопластике. Под његовим руководством овај клуб и рукометни спорт у Шапцу остварили су изузетна достигнућа. Формирање рукометног погона Металопластике, како се тада често називао клуб било је преломно. Растеређени финансијских брига шабачки рукометаши су без пораза освојили прво место у Посавско – подунавској зони. Под руководством тренера Слободана Павића Металопластика је у квалификацијама изборила пласман у Јединствену српску лигу. Екипи су се придружили Мијатовић, Живановић, Меденица и нешто касније Смиљански из Београда, Спахо и Ђукановић из Лознице и други. Са појачаним саставом и новим тренером Миладином Станисављевићем из Београда Шапчани су у Јединственој српској лиги провели две сезоне. Убедљиво, прво место освојили су у сезони 1972/73. Од могућих 60 у свој конто укњижили су чак 52 бода! Пласман у Другу савезну лигу био је подстрек играчима и руководству Металопластике да сталном напретку рукомета у свом граду дају нови допринос. Да би се то остварило упућен је позив афирмисаним рукометашима који су поникли у Шапцу да се врате у матични клуб. Пресудан значај имао је долазак Петра Фајфрића, златног олимпијца из Минхена и Лазара Алексића, члана Црвене Звезде. Екипу су појачали и Андрић из Ваљева и Радивојевић из Бачке Паланке. Иако је било предвиђено да се у борби за улазак у Прву савезну лигу све снаге концентришу тек за две – три године, прилика за то одмах је искоришћена. Шабачки рукометаши су се тако – рећи, прошетали кроз Другу лигу. Ни неколико некадашњих прволигаша нису били препрека. Уз подршку са увек пуних трибина стадиона за мале спортове у Шапцу, Металопластика је у 26 утакмица забележила 20 победа. Са 7 бодова више од другопласираног Борца из Урошевца шапчани су изборили место у друштву најбољих. Те, 1974. после 22 године Шабац је поново добио представника у најквалитетнијем рангу

такмичења у земљи. Екипа Металопластике сврстала се међу ретке тимове који су за само четири године прешли пут од најнижег до највишег ранга такмичења. Тај успех постигли су: Пајић, Антонијевић, Андрић, Јеротић, Фајфрић, Савић, Алексић, Мијатовић, Радивојевић, Живанић, Дамњановић, Амићић, Цвејић, Смиљански, Новаковић, Ђукановић, Ралић, Стекић и тренер Станисављевић. Захваљујући прегалаштву рукометних радника, са Александром Трифуновићем на челу и резултатима, полако али сигурно шабачки рукометаши почели су да добијају статус који су заслужили. Поред предузећа о клубу је почело да брине и цео град. Систематски рад на решавању животних питања играча (станови, запослење и стручно усавршавање) био је све успешнији. У првој прволигашкој сезони Шапчани су освојили 26 бодова и девето место. Био је то солидан пласман тима у чијим су се редовима нашли и повратник Ђорђе Лекић и Нишлије Живковић и Павловић. У тој и наредној сезони велика сметња био је недостатак сопствене хале. Рукометаши Металопластике свакодневно су били на точковима. Тренирали су и као домаћини играли у Ваљеву или Београду. То је било исцрпљујуће, па су Шапчани у сезони 1975/76. дошли у ситуацију да се грчевито боре за опстанак. Одлучујућа утакмица одиграна је у тек изграђеној хали спортова "Зорка" у Шапцу, 9. маја 1976. У сусрету са Борцем из Бањалуке, којим је незванично отворен тај спортски објект, Металопластика је изборила нерешен резултат (29:29). На крају првенства Борац је био први, а Металопластика десета са 23 бода. Трећу прволигашку сезону Металопластика је дочекала у подмлађеном саставу и са новим тренером – Јездимиром Станковићем. Указао је шансу играчима омладинског тима Рашићу, Ђукановићу, Исаковићу, Вуковићу, Симоновићу... Иако је смена генерација често ризична Шабачки тим успео је да избори, до тада најбољи пласман – шесто место. Голобради рукометаши Металопластике почели су да стичу и међународно искуство на турнејама у Француској и СФ Немачкој. У јануару 1977. омладинска екипа Металопластике освојила је прво место у Србији и друго у Југославији. Био је то један од првих наговештаја великих успеха шабачких рукометаша. Њихове утакмице у зиму 1977. почела је да преноси и телевизија. Наредна сезона потврдила је исправност оријентације на младе, талентоване играче. Обележавајући јубилеј – 20 година рукомета у Шапцу Металопластика је освојила пето место. Шапчани су били и веома успешни домаћини 18. турнира "Трофеј Југославије". Боравак у Шапцу и игре брхунског квалитета најпознатијих рукометаша Европе подстакли су и домаћине да уложе нове напоре у стварању тима који би могао да се појави и на европској и светској сцени. У следеће две сезоне, неочекивано, Шапчани су се борили да очувају прволигашки статус. Станковића је, најпре, заменио Петар Фајфрић, а затим је тренер постао Сеад Хасанефендић. У јулу 1979. екипи Металопластике се придружио и Веселин Вујовић, рукометаш из Цетиња. Био је то први од неколико младих играча чији је долазак допринео стварању шабачког шампионског тима. Првотимци су

постали и омладинци Кузмановски, Игњатовић, Карановић и Чолић. Када им се у лето 1980. придружио и Мирко Башић, млади голман Партизана из Бјеловара био је закључен списак играча који су много обећавали. Велике могућности младог тима потврђене су у такмичењу за КУП Југославије. После победа над Вардаром из Скопља и панчевачким Динамом, у финалу у Цељу савладан је тим Аеро Цеља са 28:19. Први трофеј, који је омогућавао наступ и у званичном међународном такмичењу освојили су: Карановић, Мијатовић, Вукович, Чолић, Новаковић, Симоновић, Јевремович, Вујовић, Исаковић, Рашић, Кузмановски, Башић, Ђукановић и Мемич. Тренери су били Сеад Хасанефендић и Василије Савић. Први наступ на европској сцени (сезона 1980/81) био је веома успешан. У такмичењу за Куп победника купова Европе Металопластика је стигла до полуфинала. Елиминисала је Рапа из Трондхајма (Норвешка) и Електромаш из Будимпеште. На домаћу финала поклекла је у реванш сусрету у Росту са екипом Емпора. Предност од 6 голова у првој утакмици у Шапцу није била довољна. Представник ДР Немачке на свом терену је победио са седам голова разлике. Велико разочарење није омело Шапчане да под поновним руководством тренера Станковића у домаћем првенству заузму четврто место са 30 бодова. Седмо такмичење у друштву најбољих крунисано је највећим успехом. Предвођени тренерима Ђорђевићем у јесењем и Зораном Живковићем у пролећном делу првенства Југославије (1981/82) Металопластика је ређала победу за победом. Назив шампиона Шапчани су освојили у великом стилу. Са 44 бода изједначили су рекорд Партизана из Бјеловара. У 26 сусрета доживели су само 2 пораза. Прву титулу југословенског шампиона освојили су: Башић, Исаковић, Вукович, Вујовић, Рашић, Симоновић, Чолић, Кузмановски, Танасић, Карановић, Лукић, Милошевић, Дражевић, Игњатовић, Ђукановић, Росић и Спасојевић. Тренеру Зорану Живковићу помагали су Александар Павловић и "техничко" Лука Божанић. У тој сезони председник клуба био је Сретен Филиповић. Од тада шабачки рукометаши још четири пута узастопно били су најбољи у Југославији. У шампионском тиму места су нашли и млади Златко Портнер из Хртковаца и искусни Јасмин Мркоњић из Завидовића. Предвођени тренером Александром Павловићем коме су помагали и Зоран Живковић, као савезни селектор и помоћни тренери Петар Фајфрић и Ђорђе Лекић Шапчани су низали рекорде у броју бодова. У сезони 1984/85 освојили су 47 бодова, а у прошлгодишњем такмичењу (1985/86) чак 49! То је само три бода мање од могућих 52. Велико је питање да ли ће икада бити надмашено ово изузетно достигнуће. Титуле државног првака омогућиле су рукометашима Металопластике да се пет пута узастопно боре и за Куп европских шампиона. У првом одмеравању снага са најбољим екипама Европе Шапчани су догурали до полуфинала. Елиминисали су тим Стеауе из Букурешта и Хонведа из Будимпеште – прваке Европе. Победоносни поход прекинуо је снажни и искусни тим ЦСКА из Москве. Победа у Шапцу са шест голова разлике није била довољна за

коначан успех после реванша у Москви. У другом покушају Металопластика је стигла до финала најјачег клупског такмичења у свету. После победа над Килом (СР Немачка) и Хонведом из Будимпеште 1984. у финалу шабачка екипа срела се са Дуклом из Прага. Шапчани су важили за фаворите. Међутим, повреда Вујовића и мањи број спремних играча за такве окршаје омели су их да испуне очекивања. С обзиром на то да је реванш сусрет у Шапцу завршен истим резултатом као у Прагу, али овога пута у корист Металопластике, победника су одлучили седмерци. Искуснији играчи Дукле имали су више нераваи неочекивано однели пехар у Праг. Иако им је на домаку највећег успеха измакао толико жељени трофеј Шапчани нису клонули духом. Када су се екипи придружили Цветковић из Београда и староседеоци Игњатовић и Лукић поново су се јавиле старе амбиције. У припремама за сусрете у Европи тренеру Павловићу помагао је савезни селектор Живковић. Та сарадња и изванредне игре шабачких рукометаша допринели су да се Металопластика најзад, окити титулом првака Европе. На победоносном путу кроз Европу (у сезони 1984/85) да су бољи Шапчанима су морали да признају Шкода из Плезна (Чехословачка), Стеауа из Букурешта, ФХ из Рејкјавика (Исланд) и у финалу Атлетико из Мадрида. Ефектне и атрактивне игре Металопластике задивиле су љубитеље рукомета и спорта и допринеле још већој популаризацији ове динамичне игре. Пред 14.000 гледалаца у реваншу финала у Мадриду Металопластика је победила Атлетико са 30:20 и показала супериорност која није забележена у финалима Купа европских шампиона. Шапчани су освојили пехар париског листа "Л'Екип" без иједног пораза, са највећом гол разликом у две финалне утакмице (17) и највећим бројем голова у једном финалном сусрету (30). Многи су тада рекли: "То могу само Шапчани". Прву титулу шампиона Европе освојили су: Башић, Исаковић, Вујовић, Вуковић, Мркоња, Портнер, Цветковић, Милошевић, Игњатовић, Танасић, Лукић, Спасојевић и Ђукановић. Тренеру Павловићу помагали су Живковић и Фајфрић. Председник клуба био је Душан Маричић. Да су неприкосновени у Европи шабачки рукометаши потврдили су и у сезони 1985/86. На путу до финала елиминисали су Борца из Бањалуке, Магдебург и тим Стеауе из Букурешта. Много теже него што се очекивало у две финалне утакмице били су успешнији од екипе Вибжеже из Гдањска, првака Пољске. Да златна генерација шабачких рукометаша са пуним правом носи тај назив потврђује и права жетва медаља наше репрезентације чији су носиоци били, управо, Шапчани. Велики допринос освајању сребрне медаље на првенству света у СР Немачкој, 1982. дали су Башић, Исаковић и Вујовић. Међу најзаслужнијим играчима за освајање златне медаље на Олимпијским играма у Лос Анђелесу били су и репрезентативци из Шапца: Башић, Исаковић, Вујовић, Вуковић и Кузмановски. Прва четворица, Мркоња и Портнер били су ковачи и злата и првог места на Светском првенству у Швајцарској (1986).

РК „ДИНАМО“ – Панчево

Рукометни клуб „Динамо“ из Панчева је основан 26. септембра 1948. године, а као оснивачи клуба бележе се Марган Богдан, Дејановић Владимир, Јованчић Бранислав и Ђулизибарић Ђуза. Већ у првој деценији постојања, 1955. и 1957. године, РК Динамо је постао првак Југославије у великом рукомету. Вицешампион државе РК Динамо је био три пута (1970. 1982. и 2017. године), у полуфиналу КУП-а СФРЈ играо је осам пута, а финалиста Купа СФРЈ био је 1972. године. Рукометни клуб Динамо је три пута освојио пехар намењен најбољем у КУП-у Војводине и то 2009, 2013. и 2016. године. Такође је био првак Прве лиге, група Север, 2014. године након чега се Клуб пласирао у Супер Б рукометну лигу Србије. У сезони 2015/2016 РК Динамо се, као првак СБРЛС пласирао у Суперлигу Србије и одмах, следеће сезоне, постао вицешампион државе. У сезони 2017/2018 РК Динамо је, као други представник Републике Србије, забележио дебитантски наступ у регионалној СЕХА - ГАЗПРОМ лиги. Клуб је изнедрио велики број државних репрезентативаца као што су Крстић Милан, Перић Богосав, Фајфрић Петар, Патић Душан, Покрајац Бранислав, Фејзула Петрит, Костић Борис, Калина Милан, Перић Дејан, Милосављевић Жикица, који су сви редом носиоци националних признања и освајачи медаља на великим такмичењима. Један од њих, Патић Душан - Факси је на светском првенству, одржаном 1955. године у Западној Немачкој, проглашен за најбољег играча света у великом рукомету. Велики број бивших играча ДИНАМА је по завршетку играчке каријере наставио да се бави тренерским послом, а најистакнутији од њих су: Сенеша Роберт, Бродан Бацко, Јанковић Ранко - Белмондо, Крстић Милан, Перић Богосав, Покрајац Бранислав, Кеџман Ненад, Челар Џоги,

Вигњевић Илија, Ђекић Милан, Марковић Никола, Перић Дејан, Милосављевић Жикица, садашњи шеф стручног штаба Динама Петковић Иван и актуелни селектор женске рукометне репрезентације Србије Обрадовић Љубомир. Неки чланови клуба остварали су запажене каријере и као рукометни радници. Марган Богдан је био селектор женске репрезентације наше земље и генерални секретар Рукометног савеза Југославије. Пупић Петар био је истакнути и признати међународни судија, председник РСЈ и први човек Рукометног савеза Војводине. Некадашњи првотимац нашег клуба Лукић Радисав - Бата на месту секретара клуба провео је 22 године. У својој историји РК Динамо је одиграо преко 500 међународних утакмица у земљама Европе и Африке. Тренутно је РК Динамо лидер у СРЛС, без иједног пораза, а наше утакмице прати у просеку око 800 гледалаца. У овом тренутку, осим сјајних резултата у највишем рангу, поносни смо што у клубу раде све селекције, од пионира до првог тима, што је, такође, реткост у српском спорту.

РК „РАДНИЧКИ 1964“ – Крагујевац

Јула 2016. године група ентузијаста, познатих крагујевачких привредника и љубитеља спорта предвођена Ставром Рашковићем, једним од твораца и бившим директором ЖРК „Раднички“, одлучила је да оснује Рукометно удружење РАДНИЧКИ 1964 и тиме не дозволи гашење овог спорта у граду на Лепеници. Направљен је "пројекат" повратка крагујевачких рукометаша у свој клуб и град. Екипа састављена искључиво од домаћих играча тријумфално је завршила такмичење у Првој лиги Запад и пласирала се у савезни ранг такмичења - Супер Б лигу, у којој се са успехом такмичи. Од сезоне 2017/18. у клубу егзистира и женска екипа чију основу чини трофејна генерација 2002. годишта, четороструког шампиона Лиге млађих категорија - група Запад, које се ове сезоне такмиче у Првој лиги Запад, што нас чини јединственим клубом у Србији јер имамо и мушку и женску такмичарску екипу. У клубу постоји и мушки Б тим који игра Другу лигу Србије - група Копаоник и служи за стицање искуства и разигравање младих играча и њихову припрему за улазак у Први тим. Оно што је важно напоменути је да су све 3 такмичарске селекције најмлађе у својим лигама и да су тимови готово стопроцентно састављени од крагујевачких рукометаша и рукометашица. Од 01. септембра 2017. покренули смо наш најамбициознији пројекат до сада - БЕСПЛАТНУ ШКОЛУ РУКОМЕТА, што нас чини јединственим на рукометној мапи Србије. У оквиру наше школе тренира и учи прве рукометне кораке више од 150 деце са којима раде лиценцирани тренери, обучени за рад са децом тог узраста. Челници града Крагујевца су препознали наш рад, труд, резултате и пословање и од 01. јануара 2018. године клуб је на нивоу јавног предузећа и променио је статус у "Спортско привредно друштво Рукометни клуб Раднички 1964", што гарантује дугорочну стабилност.

Циљ клуба је да наредне сезоне обе такмичарске селекције крену у борбу за виши ранг такмичења а дугорочно да 2020. године обе екипе играју највиши ранг такмичења и буду конкурентне за освајање трофеја и да Крагујевац и Раднички постану рукометна престоница Србије.

РК „ВОЈВОДИНА“ – Нови Сад

1921. године Новосађани су имали први контакт са рукометом. Рукомет или тачније "Хазену" (спорт веома сличан рукомету, на неки начин његова претеча), у Нови Сад су донели студенти са школовања у Прагу. Међутим, интересовање за овај спорт није било попут оног везаног за фудбал, па је секција "Хазене" укинута 1923. године после 2 године постојања. 1948. године, после другог светског рата, долази до оснивања мушке рукометне секције РК "Војводина". Тачан датум оснивања је 9. август 1948. године. Од 1948 до 1957 РК "Војводина" наступа са променљивим успехом у другој и нижим лигама – Покрајинској и Међурејубличкој. 1957. године РК "Војводина" добија прву праву сениорску екипу. Била је то прворазредна сензација. Комплетна прва гарнитура "Железничара" приступила је млађем градском ривалу. 1959. године РК "Војводина" је на домаћ Прве Лиге СФР Југославије, али на квалификационом турниру за поуну прве лиге заузето је друго место. 1972/73 године РК "Војводина" је добила првог професионалног тренера, екипа се изборила за висок пласман и први пут се пласирала у тадашњу Другу лигу тадашње СФР Југославије. 1976. године РК "Војводина" се поново изборила за место у Другој лиги СФР Југославије. Уследило је неколико сезона варијабилних резултата и

игара. 1987/88. године РК "Војводина" је постала првак Војвођанске супер лиге и квалификовала се у Прву "Б" лигу-група север. 1992/93. године челне позиције у клубу преузели су нови људи. "Војводина" је убедљиво прва стигла на циљ Друге лиге-север, а неоспорну вредност су потврдили на квалификационом турниру за улазак у Прву лигу, одржаном од 28. маја до 1. јуна 1993. у Кикинди. Од сезоне 1993. године РК "Војводина" је стални члан највишег ранга Државног такмичења у рукомету. 2004/2005 године је сезона највећих успеха РК "Војводина" која се тада такмичила под називом РК "Војводина-Универехпорт". Председник клуба био је Богдан Родић. У истој сезони екипа је постала Првак Суперлиге и освајач Државног Купа на финалном турниру на Цетињу. Куриозитет је да се непосредно након тога "Државна заједница Србија и Црна Гора" распала па је прелазни пехар остао у трајном власништву РК "Војводина". Освојена је дупла круна први пут, након 56 година од оснивања клуба. 2006. године освојен је други пут Национални Куп на финалном турниру у Чачку. 2006/2007 године клуб је на крају сезоне готово био на ивици испадања из Супер лиге. 2007. године РК "Војводина" добија нову Управу, на место председника клуба изабран је Милан Ђукић. Клубу се ускоро враћа изворни назив и изворни грб из године оснивања. Мења се целокупни концепт рада клуба. Мења се седиште клуба и хала у којој се врши тренажни процес и играју утакмице. 2010/2011 године РК "Војводина" је постала освајач Купа Србије, трећи пут у својој историји, на финалном турниру у Новом Саду. 2012/2013 године РК "Војводина" постала је други пут Државни првак Супер лиге Србије, после 65. година од оснивања клуба и 20. година непрекидног такмичења у Суперлиги. Био је то нестварни низ и клупски рекорд од 18. првенствених и 3. Куп утакмице без пораза. 2013/2014 године РК "Војводина" је други пут заредом, а трећи пут у историји, постала Шампион Супер лиге Србије. Те исте сезоне освојен је и Супер Куп Србије, као и VI по реду Међународни меморијални рукометни турнир "Богдан Родић". 2014/2015 година је за РК "Војводина" најуспешнија сезона од њеног настанка. Година када је Војводина побрала све домаће трофеје. Освојена је титула државног првака Суперлиге Србије трећи пут заредом, Куп Србије, Суперкуп Србије и Свесрпски Куп који је по први пут организован те године, а играо се у Републици Српској. Сезона за памћење. 2015/2016 Војводина осваја по четврти пут узастопно титулу државног првака – Суперлиге Србије што није пошло за руком ником пре од распада СФРЈ. Освојен је и Супер куп Србије и трофеј Свесрпског првака чији су домаћини били рукометни клуб "Војводина" и рукометни Савез Србије. 2016/2017 Војводина осваја по пети пут узастопно титулу државног првака – Суперлиге Србије чиме је увећала рекордан низ. Одбрањен је и Супер Куп Србије и трофеј Свесрпског првака. 2017/18 Војводина осваја по шести пут узастопно титулу државног првака – Супер лиге Србије у плеј офу за памћење. Титула је одлучена буквално у последњим секундама, последњег кола. Тако је

Војводина задржала доминацију каква није виђена у српском рукомету, ако томе додамо да су и истој години титулу освојили и јуниори и кадети што никад раније у историји нашег спорта није десило. Осим богате ризнице трофеја, Војводина је добитник многих друштвених признања, попут, Спартакове награде као најпрестижнијег признања у АП Војводини, затим Новембарска повеље Града Новог Сада, чиме је Војводина први спортски клуб добитник таквог драгоценог признања, уз многа још друга друштвена признања на нивоу републичких и локалних рукометних савеза и спортских асоцијација. РК "Војводина" је данас савремено организован клуб, тренажни процес и утакмице обавља у Спортском центру "Слана Бара" у Новом Саду. У погону има и све млађе узрасне категорије.

ОСВАЈАЧИ КУПА СРБИЈЕ

2005. – РК „Планинка“ - Куршумлија

2006. – РК „Војводина Универекспорт“ – Нови Сад

2007. – РК „Партизан Si&Si“ - Београд

2008. – РК „Партизан Si&Si“ - Београд

2009. – РК „Колубара“ - Лазаревац

2010. – РК „Колубара“ - Лазаревац

2011. – РК „Војводина Железничар“ – Нови Сад

2012. – РК „Партизан“ - Београд

2013. – РК „Партизан“ - Београд

2014. – РК „Железничар 1949“ - Ниш

2015. – РК „Војводина“ – Нови Сад

2016. – РК „Металопластика“ - Шабац

2017. – МРК „Црвена Звезда“ - Београд

2018. - РК „Железничар 1949“ - Ниш

ТЕХНИЧКА И ОРГАНИЗАЦИОНА ПИТАЊА

Технички састанак ће бити одржан у **СУБОТУ 23. марта 2019.** у спортској хали „Смедерево“, у **15.00 часова**. Присуство састанку је обавезно за представнике екипа и сва службена лица полуфиналних утакмица. Представници екипа треба да донесу две гарнитуре дресова за наступ (са голманским), клупску заставу (димензије 2 X 1,2 метара) и попуњен образац 5. (састав екипе).

Технички састанак за ФИНАЛНУ УТАКМИЦУ ће бити одржан у **НЕДЕЉУ 24. марта 2019.** у спортској хали „Смедерево“, у **16.00 часова**. Присуство састанку је обавезно за представнике екипа финалиста и сва службена лица финалне утакмице. Представници екипа треба да донесу две гарнитуре дресова за наступ (са голманским), клупску заставу и попуњен образац 5. (састав екипе).

ИЗВОД ИЗ ПРОПОЗИЦИЈА:

Члан 11.

Рукометни Куп Србије (у даљем тексту: Куп) за мушке и женске екипе је званично такмичење свих рукометних клубова са територије Републике Србије.

Победник у такмичењу за Куп стиче назив победника Куп-а Србије.

Члан 12.

Такмичење за Куп спроводи се сходно одредбама Правилника о рукометним такмичењима.

Победник одређене утакмице је она екипа која на тој утакмици постигне више голова.

Уколико се утакмица, која се игра по једноструком куп систему, у регуларном времену (2x30 минута) заврши без победника приступа се извођењу седмераца, у складу са Међународним правилима рукометне игре, све док се не добије победник утакмице.

Само у финалној утакмици Куп-а (регионалног и националног), која се игра по једноструком куп систему, у случају нерешеног резултата у регуларном времену утакмице (2 x 30 минута), игра се продужетак од 2 x 5 минута. Уколико се у финалној утакмици ни после продужетка не добије победник, приступа се

извођењу седмераца у складу са Међународним правилима рукометне игре, све док се не добије победник.

...

Члан 13.

...

Завршница Купа на државном нивоу – финални турнир (полуфинале и финале) се одиграва турнирски по једноструком куп систему, у којој учествују победници 1/4 финалних утакмица.

Члан 14.

...

Првостепени орган за спровођење Купа на регионалном нивоу је надлежни орган организација из члана 3. став 1. Правилника о рукометним такмичењима РСС, а на државном нивоу Такмичарска комисија РСС.

Члан 20.

...

На једној утакмици, свака екипа у свом саставу може да има највише 16 играча. Право наступа имају само лиценцирани појединци.

...

Све издате лиценце објављују се у Службеном гласилу РСС.

Члан 21.

На утакмицама клубови (екипе) наступају у дресовима својих клупских боја, назначеним у адресару клубова. У случају истих клупских боја, предност има домаћа екипа.

Сви играчи једне екипе морају да наступе у једнообразној и уредној спортској одећи, при чему су дресови или маркери играча који обављају функцију голмана такође једнообразни и различите боје од дресова осталих играча.

Дресови морају да имају прописане бројеве, на леђима величине најмање 20 цм и на прсима величине најмање 10 цм, а уколико су дресови шарени, бројеви морају да се налазе на једнобојној подлози. Бројеви на дресовима морају да се слажу са бројевима унетим у записник.

Капитени екипа на рукаву дреса око надлактице морају да носе капитенску траку видљиве боје, различите од боје дресова, ширине најмање 4 цм.

Званичници екипа, из члана 19. став 2. ових Пропозиција, морају да носе одећу различите боје од боје дресова противничке екипе, а на утакмицама екипа из првог степена такмичења морају да носе прикладну и једнообразну одећу, у складу са Кодексом облачења који прописује Директор лиге.

Члан 30.

Првостепени орган је обавезан да по свим поднетим пријавама и приговорима решење донесе у року предвиђеном одредбама Правилника о рукометним такмичењима, с тим да је првостепени орган за спровођење Купа дужан је да решење донесе најкасније до термина наредне утакмице заинтересоване стране.

Члан 31.

Против решења првостепеног органа, незадовољна страна може поднети жалбу Комисији за жалбе РСС, у складу са одредбама Правилника о рукометним такмичењима. Приликом оцене благовремености подношења жалбе узеће се у обзир датум на поштанском жигу.

Рок за подношење жалбе на решење првостепеног органа за спровођење Купа је 12 часова од пријема првостепеног решења које се саопштава објављивањем на интернет сајту РСС или достављањем путем електронске поште. Рок за решавање по жалби на решење првостепеног органа је најкасније до термина наредне утакмице заинтересоване стране.

РАСПОРЕД УТАКМИЦА СА ДЕЛЕГИРАЊЕМ

Полуфинале - утакмица 1
184101009

23.03.2019. у 17:00

ДИНАМО

МЕТАЛОПЛАСТИКА

Судије: Миленко Алимпић/Здравко Црњански

Делегат: Јовица Тулаћ

Контролор: Зоран Тијанић

Записничар/мериоц времена: Владимир Огњановић/Душко Поповић

Полуфинале - утакмица 2
184101010

23.03.2019. у 19:30

РАДНИЧКИ 1964

ВОЈВОДИНА

Судије: Дарко Стефановић/Бранислав Ненадић

Делегат: Александар Тасић

Контролор: Зоран Ђуричић

Записничар/мериоц времена: Владимир Огњановић/Душко Поповић

Финале

184101011

24.03.2019. у 18:00

Победник утакмице 1 - Победник утакмице 2

Судије: Срђан Милосављевић/Горан Ковач

Делегат: Јован Попадић

Контролор: Милан Ракић

Записничар/мериоц времена: Реџеп Морина/Дејан Павловић

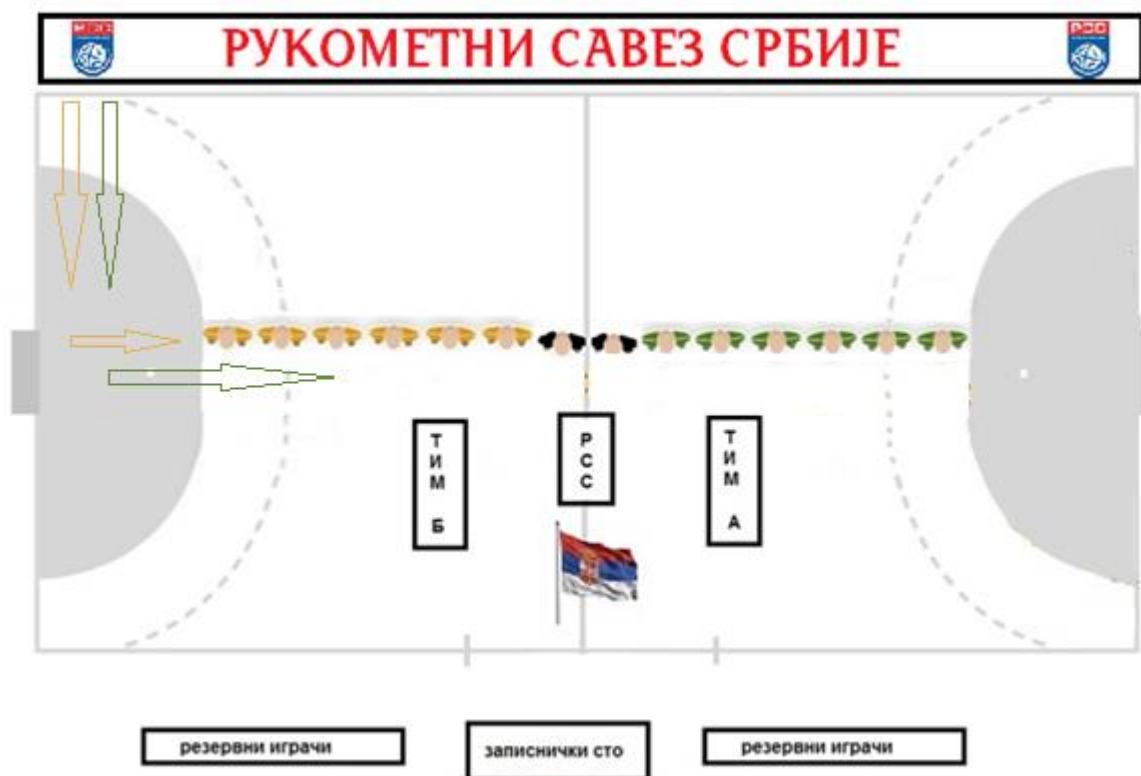
ИНФОРМАЦИЈА О УЛАЗНИЦАМА

Цена улазнице за финални турнир Купа Србије 2019 за мушкарце је 200,00 динара.

Улазнице се могу купити од четвртка 21.03.2019 године у периоду од 08:00 до 22:00 часа, као и пре почетка утакмица у суботу и недељу на билетарници спортске хале „Смедерево“.

Уколико учесници финалног турнира имају потребе за резервацију улазница, требовање послати на nenad.martic@yahoo.com најкасније до четвртка 23.03.2019. године до 12:00 часова.

ПРОЦЕДУРЕ ПРЕ УТАКМИЦЕ

Спикер најављује државну заставу и у том тренутку дете је износи на копљу и заузима положај као на слици.

Након тога спикер најављује заставу РСС коју четири детета износе и заузимају положај иза државне заставе као на слици.

Када спикер најављује екипу А, у исто време из ходника излазе судија А, за њим деца која носе заставу екипе А, а затим играчи и стају у низу иза своје заставе.

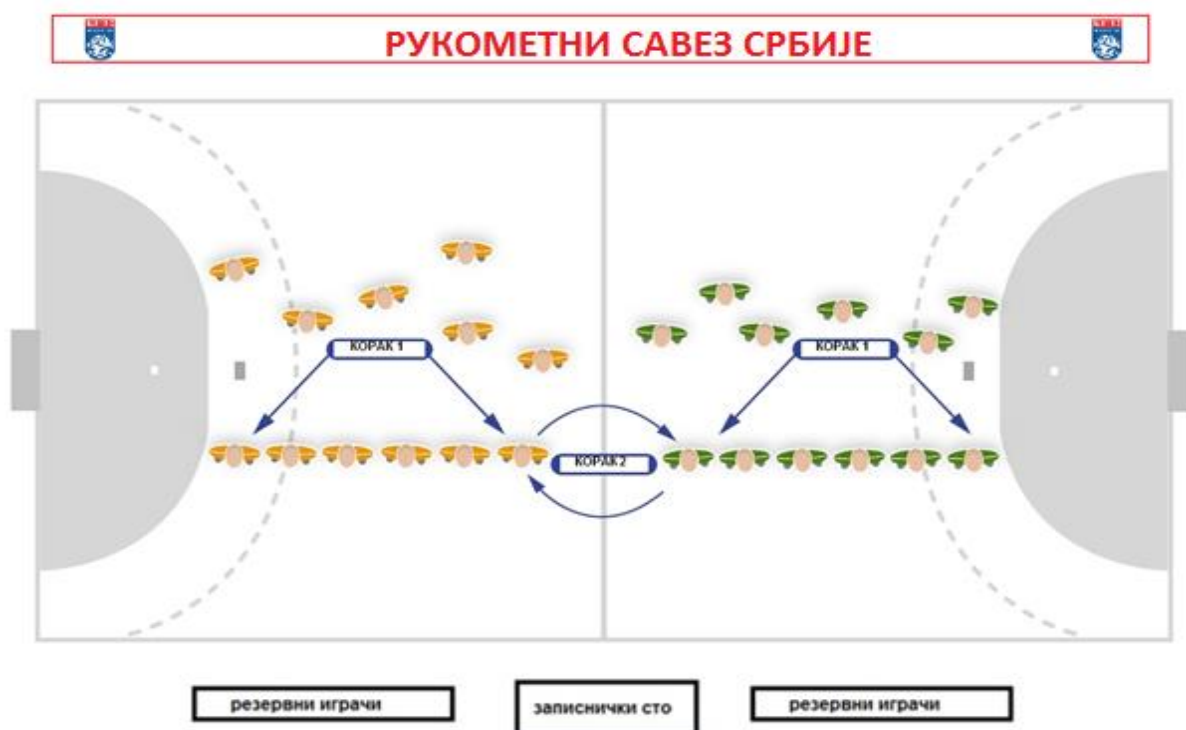
Затим спикер најављује екипу Б, у исто време из ходника излазе судија Б, за њим деца која носе заставу екипе Б, у пролазу поздрављају играче екипе А и стају у низу иза своје заставе.

Одбројавање:

- 15.00 **Судије врше жребање**
- 12.00 **Екипе одлазе у свлачионице**
- 10.15 **Судије, деца са заставама и екипе спремне за излазак**
- 10.00 **Дете са заставом Републике Србије излази на терен**
- 09.30 **Деца са заставом РСС излазе на терен**
- 09.00 **Излазак екипе А на терен**

- 08.30 Излазак екипе Б на терен
- 08.00 Представљање екипе А (из записника)
- 06.15 Представљање екипе Б (из записника)
- 04.30 Представљање службених лица
- 04.00 Интонирање химне Републике Србије
- 02.30 Завршне припреме екипа за меч

ПРОЦЕДУРА ПОСЛЕ УТАКМИЦЕ

По завршеној утакмици, екипе се постројавају на средини терена за игру (као пре почетка) да поздраве гледаоце и међусобно се поздрављају као пре почетка утакмице.

ЦЕРЕМОНИЈА ДОДЕЛЕ ПЕХАРА И МЕДАЉА

Након поздрављања, играчи одлазе у ходник.

Церемонија почиње фанфарама.

Из ходника **деца износе заставу РСС** и стају на средину терена.

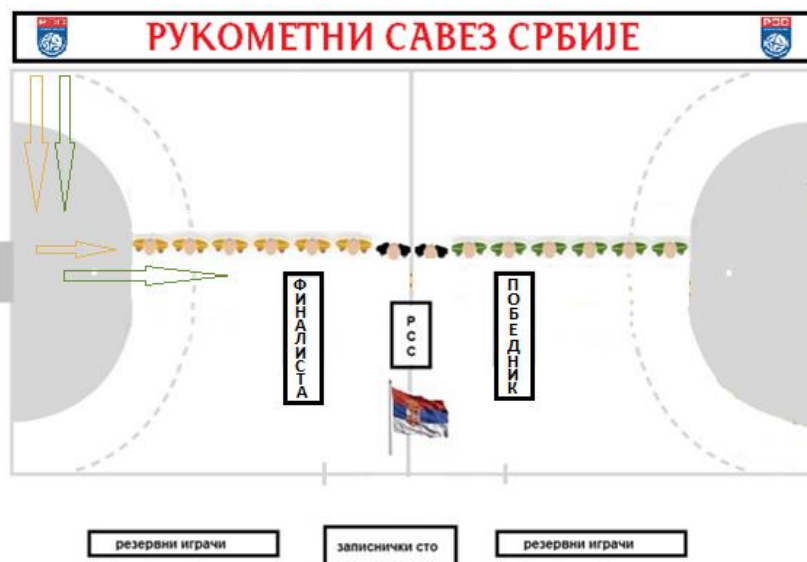
СПИКЕР најављује финалисту Купа Србије 2019 за мушкарце.

У исто време из ходника **деца износе заставу финалисте** на терен и стају са једне стране терена. Прате их играчи (**не чекају да их спикер прозове**, већ крећу одмах за клубском заставом) и стају у низу иза своје заставе.

СПИКЕР најављује победника Купа Србије 2019 за мушкарце.

У исто време из ходника **деца износе заставу победника Купа** на терен и стају са друге стране терена. Прате их играчи (**не чекају да их спикер прозове**, већ крећу одмах за клубском заставом) и стају у низу иза своје заставе

ИГРАЧИ И СТРУЧНИ ШТАБ ПРИЛИКОМ ДОДЕЛА МЕДАЉА И ПЕХАРА СТОЈЕ ИСКЉУЧИВО У НИЗУ (како је приказано на слици) ЗБОГ ПОТРЕБА ТВ ПРЕНОСА

СЛУЖБЕНА САОПШТЕЊА

Такмичарска комисија РСС, поступајући као првостепени дисциплински орган у смислу одредбе чл.75 ст.2 Дисциплинског правилника РСС, а на основу Извештаја делегата Мандић Ивана, те увида у видео запис утакмице, у скраћеном дисциплинском поступку против РК „Војводина“ из Новог Сада, због дисциплинских прекршаја из чл.139 ст.1 тч. 8 те тч. 22 ДП РСС, дана 19.03.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

РК „ВОЈВОДИНА“ из Новог Сада

ОДГОВОРАН ЈЕ

ШТО ЈЕ :

На утакмици 1/4 финала КУП-а Србије за мушкарце која је одиграна дана 17.03.2019. године у Новом Саду, између екипа РК „Војводина“ из Новог Сада и РК „Железничар 1949“ из Ниша, у 24-ом минути утакмице, са дела трибине изнад записничког стола, где су седели навијачи домаће екипе, на записнички сто бачена пластична флашица воде. Увидом у видео запис утакмице, констатовано је да домаћин није обезбедио заштитни параван изнад записничког стола, што је умногоме олакшало да до овог инцидента дође,

чиме је:

РК „Војводина“ из Новог Сада, извршио дисциплински прекршај из чл. 139 ст.1 тч.8, те чл. 139 ст.1 тч.22 Дисциплинског правилника РСС,

па се у складу са чл.5, чл.37, чл.38, чл.39, чл.51, те чл. 139 ст.2 Дисциплинског правилника РСС,

УТВРЂУЈУ

- за дисциплински прекршај из чл. 138 ст. 1 тч. 8 ДП РСС, новчана казна у износу од 10.000,00 динара,
- за дисциплински прекршај из чл. 138 ст. 1 тч. 22 ДП РСС, новчана казна у износу од 10.000,00 динара,

Због чега се:

применом одредби чл.5, чл.37, чл.38, чл.39, чл.51, и чл.53 ст.2 тч.2, те чл. 139 ст.2 Дисциплинског правилника РСС

КАЖЊАВА

На јединствену новчану казну у износу од **20.000,00** (двадесетхиљада) **динара** коју је обавезан уплатити на текући рачун РСС, 355-1029224-63, у року од 8 (осам) дана, рачунајући од дана објаве овог решења.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Делегат утакмице Иван Мандић је у свом Извештају са утакмице 1/4 финала КУП-а Србије за мушкарце која је одиграна дана 17.03.2019. године у Новом Саду, између екипа РК „Војводина“ из Новог Сада и РК „Железничар 1949“ из Ниша, навео да је у 24-ом минути утакмице, са дела трибине изнад записничког стола, где су седели навијачи домаће екипе, на записнички сто бачена пластична флашица воде.

Комисија је увидом у видео запис утакмице, констатовала да је клуб начинио пропуст у организацији утакмице, дефинисан чл. 4 ст.1 тч.9 Упутства о спортским објектима, обзиром да се трибина за публику налази иза записничког стола и да је клуб био у обавези да заштитним параваном обезбеди потпуну заштиту рада записничког стола, што у овом случају није урађено.

Обзиром да се ради о дисциплинским прекршајима који су прописани чл.139 ДП РСС, спроведен је скраћени дисциплински поступак у смислу чл.134 ДП РСС.

Поступак је спроведен и ово решење донето без одржавања расправе и без претходног саслушања пријављеног, јер прикупљени докази у довољној мери указују на постојање наведених дисциплинских прекршаја.

У току поступка је извршен увид у наведени Извештај делегата, те увид у видео запис наведене утакмице, па је на основу тих доказа утврђено следеће чињенично стање:

На утакмици 1/4 финала КУП-а Србије за мушкарце која је одиграна дана 17.03.2019. године у Новом Саду, између екипа РК „Војводина“ из Новог Сада и РК „Железничар 1949“ из Ниша, у 24-ом минути утакмице, са дела трибине изнад записничког стола, где су седели навијачи домаће екипе, на записнички сто је бачена пластична флашица воде. Увидом у видео запис утакмице, констатовано је да домаћин није обезбедио заштитни параван изнад записничког стола, што је умногоме олакшало да до овог инцидента дође.

Наведени докази су цењени и прихваћени у целости сматрајући да нема основа да се посумња у тачност истих.

Због наведеног се у описаним радњама клуба садрже сва обележја дисциплинских прекршаја из чл.139 ст.1 тч.8, те чл.139 ст.1 тч.22 Дисциплинског правилника РСС, због чега је проглашен одговорним и кажњен као у диспозитиву овог решења.

Приликом одлучивања о врсти и висини дисциплинске санкције водило се рачуна о одредбама чл.5, чл.37, чл.38, чл.39, чл.51, и чл.53, те чл. 139 ст.1 тч.42 Дисциплинског правилника РСС, а при одмеравању казне имала се у виду висина запрећене казне и тежина извршеног прекршаја.

Казна изречена као у диспозитиву овог решења је изречена са уверењем да ће иста поправно деловати на кажњени клуб и уједно имати и васпитни утицај на друге клубове.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења се може изјавити жалба, Комисији за жалбе РСС, путем овог првостепеног органа, а у року од 3 дана (чл.136 ДП РСС) рачунајући од дана достављања.

Подносилац жалбе је обавезан да уз жалбу приложи доказ о уплати таксе у износу од 24.000,00 динара на текући рачун РСС бр. 355-1029224-63

Уколико се жалба поднесе без истовремене уплате прописане таксе, првостепени орган ће жалбу одбацити као недозвољену.

ТАКМИЧАРСКА КОМИСИЈА РСС